

A TIGRIS BAJUSZA

(Koreai népmese)

Egyszer volt, hol nem volt, sok-sok évvel ezelőtt élt egyszer egy férfi és a felesége. Nagyon boldogok voltak együtt, és kedvesen bántak egymással. Élvezték a közös életüket, dolgoztak és elégedetten élték egymás mellett a napjaikat. Szorgoskodtak a ház körül, a földjeiket gondozták, és ápolták a kertjüket, amelyet minden évben sárga és bíbor virágok szegélyeztek. A férfi gyakran dúdolt egy dallamot szavak nélkül, miközben dolgozott, és a nő imádta a hangját. Esténként csendben ültek vagy hintáztak a tornácon. Szerettek együtt lenni.

Szomorú nap volt mindkettőjük számára, amikor a férfit háborúba hívták. Két évig volt távol, és nagyon hiányolta a feleségét, akinek szintén hiányzott a társa. A nő egyedül tartotta fent házat és dolgozott a földeken, kétszeres munkát végezve. Minden nap várt a férj hazatérésére.

A háborúban a férfi szörnyű dolgokat látott...

Amikor végre véget ért a háború, a nő csak várta, várta haza a férjét. Minden nap háromszor, négyszer, akár tízszer is az utat fürkészte a szemével. Napok teltek el. Hetek. Aggódott.

Aztán egy nap, amikor az asszony a piacról tért haza, meglátott egy mozulatlan alakot a tornácon. Az asszony nem hitt a szemének: – Csakugyan Lehetséges ez? Eldobott mindent, amit cipelt, és rohant a férjéhez, karjaiba zárta, átölelte. A férfi feszült arccal megsimogatta feleségét. De nem ölelte vissza. Alig nézett rá.

„Nehéz volt” – ennyit mondott.

A feleség heteken át próbált a férje kedvében járni, beszélgetni vele, rávenni, hogy megnyíljon. De bármit is tett, a férfi csak ült és bámult az út felé. Nem beszélt. Alig evett. Csak ült némán. Az asszony minden nap kérlelte: „Ma kérlek, beszéljünk végre. Legyen minden úgy, mint régen!” De semmi nem segített.

Végül a nőt elöntötte a harag.

Mi bajod van? – kiáltotta. – Válaszolj végre! Semmi sem hat rád!

De a férfi csak sóhajtott:

Tudom. És elfordította a tekintetét.

Miután a feleség dühe elült, újra aggódni kezdett. Orvosokhoz, falubéliekhez fordult, de senki sem tudott választ adni, hogy mitévő legyen.

Végül egy reggel elindult, hogy meglátogassa az erdő szélén élő bölcs asszonyt. Egy napnyi járóföldnyire volt. A bájitalok, poros könyvek és végtelen polcokon sorakozó üvegek között a nő hosszan mesélt a bölcs asszonynak a férjéről. A bölcs asszony elgondolkodva lehunyta a szemét.

Van egy főzet, ami segíthet a férjed állapotán. De attól tartok, nem rendelkezem az összes szükséges hozzávalóval. Nagyon nehéz őket beszerezni.

Mire van szükség? – kérdezte a nő gyorsan. Bármilyen is az, meg fogom találni.

Az nagyon nehéz lesz, kedvesem.

Csak mondd meg, kérlek! – Meg fogom találni. – A feleség mindenre elszánt volt.

Szükségem lesz hat sárga bogyóra egy ritka hegyi tövisbokorból. Azokat meg lehet találni, bár nem lesz könnyű. A másik hozzávalót megszerezni viszont nagyon veszélyes lesz.

Mondd meg hát, mit kell tennem!

Szükségem lesz a nagy tigris bajuszára, aki a hegy tetején lévő barlangban él.

A nő megborzongott. Sokan indultak már a nagy tigris után. De senki sem tért vissza onnan. A falu tele volt történetekkel a barlangot körülvevő emberi csontokról. Hogyan is lenne képes ő odamenni?

El fogok oda menni mégis – mondta –, és elhozom a bajuszt.

A hosszú hazafelé vezető úton azon töprengett és aggódott, hogyan fogja véghezvinni a feladatot. Amikor hazaért, kimerülten a hosszú órákon át tartó gyaloglástól, már ki is találta, hogy mit kell tennie.

Másnap, és azután sok napon át, már hajnalhasadta előtt felkelt, sietve elvégezte a házimunkát, csak azért állt meg, hogy ételt és italt kínáljon a férjének. Amikor a nap még lassan emelkedett az égen, elindult a hegy felé. Keresgélte a bogyókat, amiről az asszony beszélt, amíg a nap eltűnt és a fény halványult az égen. Minden áldott nap így tett, mígnem egyszer egy nagy szikla alatt keresgélt. Kihúzta kezét, és tele lett karcolásokkal és tüskékkel. Tudta, hogy megtalálta a bokrot, aminek a bogyóra szüksége volt. Mit sem törődve a kezén és karján lévő sebekkel, addig ügyeskedett, amíg ki nem húzta az egész bokrot a rettenetes kő alól. Hatalmas öröme ott voltak a sárga bogyók! Hat bogyót magához vett, óvatosan becsomagolta a zsebkendőjébe, és izgatottan sietett haza.

Másnap korán elment a piacra, és egy darab nyers hússal tért vissza. A húsdarabot óvatosan, több réteg ruhába csomagolta, egy zsákba tette, és elindult a hegy felé. Elindult az ösvényen. Csak ahhoz volt ereje, hogy egyik lépést tegye a másik után, ez vitte előre, hiszen belegondolni sem mert, hogy mi vár rá. Amikor a hegy felénél járt, megállt. Elkezdett énekelni egy dalt... egy altatódalt, amit gyerekkorában hallott. Újra és újra énekelte az egyszerű dalt:

„Csitt, csitt, ne félj. Csitt, csitt, a csillagok vezetnek és megvédenek téged. Csitt, csitt, ne félj, édesem, édesem.”

Énekelve ringatta magát, énekelt magának és annak a rettegett teremténynek, akit még soha nem látott. Óvatosan kibontotta a húst, és az ösvény közepén hagyta. Lassan és nesztelenül hátrált, olyan messze, ahonnan elbújva figyelhette a húst.

Egy idő után inkább megérezte, mint hallotta a tigris jelenlétét. Az ösvényen lassú léptekkel haladt – olyan hatalmas vadállat, amely nagyobb volt, mint amit valaha látott. Visszatartotta a lélegzetét, és figyelte, ahogy az állat a hús körül sétál, és csak figyel. Végül, egy utolsó pillantással, felvette a húst, és felment az ösvényen.

Másnap a nő ugyanígy tett. De ezúttal egy kicsit tovább ment az ösvényen, közelebb a tigris barlangjához. Ismét halkan énekelte az altatódalt. Újból az ösvényen hagyta a húst, és messziről várta amíg a tigris odajön érte. Ez így ment napokon át. Rémisztő volt, de napról napra így törént. Egyre feljebb és feljebb ment az ösvényen, hogy elénekelje a dalt és otthagyja az ajándékot. Minden nap megvárta, amíg a tigris elment.

A napok csak egyre teltek, amikor is elért, majdnem egészen a tigris barlangjáig. Az asszony félve nézett körül, a csontokat keresve, de nem látott egyet sem. Előrelépett, és elkezdte énekelni a dalt, kibontva a húst. A tigris megjelent a barlang szájánál. A nő nem mozdult. Nem mert megmozdulni, sem ránézni, amikor is a tigris körözni kezdett. Halkan, remegő hangon énekelte. Percek teltek el, amelyek örökkévalóságnak tűntek, mire a tigris felvette a húst, és visszament a barlangjába.

„Nemsokára” – gondolta az asszony –, „nemsokára”.

Másnap félelemmel és izgalommal telve ébredt. Mielőtt elindult, több napnyi ételt főzött, és gyengéden megsimogatta férjét. Nem volt biztos benne, hogy visszatér-e.

Amikor elérte a hegy tetejét, leült a barlang mellé, és énekelt. A tigris felá járkált, majd végül lefeküdt az asszony mellé. Az asszony kibontotta a húst, és megetette az állatot, ezúttal a szemébe nézve, miközben az evett.

A tigris mancsát a nő karjára tette. A nő teste megdermedt a félelemtől, de a szívében egy hang megnyugtatta. Lágy altatódal hangon énekelt a tigrisnek a férjéről és arról, mit kíván a tigristől. A dal végén a tigris hatalmas fejét mellé hajtotta, és behunyta a szemét, mintha megértette volna, amit kért tőle az asszony.

Az éneklést egy pillanatig sem abbahagyva, az asszony a tigris pofájához ért és megfogta az egyik bajuszát. A tigris nem mozdult. Kihúzta a bajuszt. A tigris továbbra is mozdulatlanul feküdt.

Az asszony háladalt énekelt neki, majd hazament. Másnap ismét felment a hegyre. Ezúttal nem félelem, hanem hála töltötte el a szívét, és amikor elérte a tigris barlangját, adott neki egy nagy darab húst. Az asszony ekkor a tigris mellé feküdt, és miközben az evett, énekelt neki háláról és szeretetről.

Hazaérve azonnal összepakolt, hogy másnap visszatérjen a bölcs asszonyhoz. Elmondta a férjének, aki csak bólintott és ült, de úgy tűnt, mintha kissé mosolyogna.

Izgatottan kopogott a bölcs asszony ajtaján, és berohant, majd a kemencéje előtti asztalra tette nehezen megszerzett kincseit.

Megvan! – kiáltotta. – Megtettem, amit kértél. Most már meggyógyíthatod a férjemet.

A bölcs asszony szó nélkül felkapta a drága bogyókat és a tigris bajuszát, és a tűzbe dobta őket. A nő felugrott:

Hogy merészelted ezt tenni!? – kiáltotta, és az öregasszonyra vetette magát. – Hónapokig kerestem ezeket, nagy veszélynek kitéve magam. Hogy merészed tönkretenni őket? Most már nincs semmi remény!

Könnyek csorogtak a szeméből, berekedt a kiabálástól.

Az öregasszony várt. Végül megszólalt.

Nincs olyan bájital, ami segíthetne a férjednek. De van remény. Te vagy a remény. Ahogy sok napot töltöttél a bogyók keresésével, úgy sok napot fogsz tölteni a férjed elveszett szívének és lelkének keresésével is. És ahogy igazi és gyengéd törődéssel közeledtél a tigrishez, türelmesen várva a bizalmát és szeretetét, úgy kell közeledned a férjedhez is, akinek olyan nagyok a sebei. A szereteted gyengéd türelme lesz a gyógyírja.

A nő hazament. Nem kért semmit a férjétől, de minden nap csendben felajánlotta neki szeretetét és támogatását. A házimunkát és a mezőn való munkát továbbra is a legjobb tudása szerint végezte. De néha este abbahagyta a munkát, és kiment a verandára a férjéhez, leült, hintázott, vagy csak ült,

és élvezte vele töltött időt. Az altatódal magától zengett a fejében, és néha a szájából is előtört, gyengéden, halkan.

Teltek a napok. Hetek. Hónapok. Új ritmus alakult ki közöttük. Korán kelt, gondozta a házat és a mezőket, dúdolta és énekelte. És bár a férje még mindig ült és üres tekintettel nézett az útra, a nő minden nap közelebb érezte magához.

Egy nap, amikor hazajött a piacról, kereste a férjét a tornácon, de ő nem volt ott.

Megijedve rohant a házba, és már majdnem kiáltott utána.

Aztán hallott egy hangot – egy szavak nélküli dúdolást a ház mögül. Követte a hangot, és meglepetten látta, hogy a férje a kis virágoskertben nézelődik, és egy dallamocskát dúdol. Először nem vette észre, aztán megfordult. Intett neki.

Nézd – mondta –, egy új rózsza. Most kezd virágozni.

Ott, a kert közepén, ahol még mindig sárga és bíbor virágok sorakoztak, amelyek az elmúlt hónapokban és években vadon nőttek, egy új virág nyílt ki. Élénk sárga volt, bíbor szegéllyel.